

no i darovani i povjereni, i spremno se odzivajući poticajima Duha. Premda je obitelj bila središte njegova života, nikada se nije zatvarao. Uvijek je bio spreman pomoći drugima, iskazati prijateljstvo i poznatima i nepoznatima, nikada ni u čemu ne tražeći svoju korist. Rado je i uporno podržavao one u kojima je prepoznao glazbeni dar, hrabrio ih i davao im sve najbolje od sebe.

Njegov životopis neće biti moguće doreći. Unatoč svemu što je pretrpio, njegova ga vedrina i strpljivost gotovo ni na trenutak nisu napuštale. No, patnje koje su ga tijekom života češće snalazile, nastojao je zadržati za sebe, sam ih pretrpjeti. Nikoga nije volio opterećivati svojom mukom. Pa i kada je govorio o svojoj boli, govorio je o njoj tek usput, kao da joj ne pridaje osobito značenje jer, na mnoge je načine svjedočio, život čovjeka dariva s toliko dobroga da nema smisla zadržavati se na onome što ga pokušava okrasti.

Bio je naglašeno skroman. Nije se volio isticati. Pa i kada je bio na pozornici, nastojao je svima dati do znanja da je on ondje zbog pjesme, zbog glazbe i, nadalje, zbog Boga u kojega je nepodijeljena srca vjerovao. Nije volio da mu se iskazuje bilo kakva pažnja, osim one tople obiteljske i iskrene prijateljske. Sve drugo bilo mu je opterećenje.

“Ima neka tajna u dobrim ljudima: žive i poslije svoje smrti” - zapisao je svojedobno Trygve Gulbrandsen. To zasigurno vrijedi i za Vladu. On je za života postao dio mnogih malih ljudi velike duše i mnogima je pomogao da im duša naraste, da prepoznaju svoju nadarenost, pridu bliže Bogu i nastave težiti sve većim blizinama. Zbog toga je u životu Vlade Dolenca, nakon što je zamijenio vremenitost za vječnost, ono temeljno ostalo nepromijenjeno: on je samo nastavio živjeti u blizini Božjoj.

mons. dr. Vlado KOŠIĆ

pomoćni biskup zagrebački

MOJA SJECANJA NA VLADU DOLENCA

Vladu Dolenca zapazio sam kao glazbeno darovitog bogoslova još u Dječaćkom sjemeništu u Zagrebu, na Šalati. Tu su k nama sjemeništarcima dolazili i bogoslovi s Kaptola pa tako i Vlado i njegovi kolege te izveli koncert svojih pjesama. Kao i isusovačke bogoslove s Jordanovca, tako i “naše” bogoslove s Kaptola, rado smo primali i slušali. Sviranje i pjevanje duhovnih pjesama bio je, na neki način, nama nov i veoma privlačan način svjedočenja vjere. Sjećam se tako koncerta na kojem je nastupio Vlado kao dio bogoslovskog benda. Svirao je gitaru i lijepo pjevao. Ja sam tada bio maturant. Poslije sam (od 1979.-1985.) boraveći i sam u bogosloviji na Kaptolu, susretao Vladu. Bio mi je simpatičan, pristupačan i cijenio sam njegov glazbeni rad i ljudski pristup koji je pokazivao prema nama kolegama. Premda je bio stariji od mene tri godine, nisam osjećao da mi je bio dalek ili da se zbog toga izdizao, kao što je to bio čest slučaj da su stariji prema mlađima bili zatvoreni i nepristupačni. Sviđao mi se jednostavni i ljudski način na koji je sa svima komunicirao kao sa sebi jednaki-ma.

Bilo mi je žao kada sam čuo da napušta bogosloviju. Bio sam tada na prvoj godini studija (a on je

bio na četvrtoj). Tada sam smatrao da je to gubitak za Crkvu. Ipak, bilo mi je drago ako je izabrao da tako bude sretniji. Bio sam siguran da će ostati vjeran Crkvi i da će evanđelje Isusovo nositi duboko u sebi i na svoj ga način svjedočiti u svijetu.

Kad sam već bio svećenik, u službi kapelana u Karlovcu u Dubovcu, pozvan sam, kao rezervni vojnik, na vojnu vježbu. Bio je to Veliki tjedan 1986. Morao sam biti odsutan baš preko Uskrsa i to mi je teško palo. Doživio sam to kao onemogućavanje Crkve da normalno djeluje pa sam uložio žalbu na vojnom odsjeku karlovačke općine. Bilo mi je rečeno da će uvažiti razloge da "na vjerske praznike vjerski službenik treba obavljati vjerske obrede" i pustiti me, ali da se svakako moram javiti u četvrtak ujutro i poći na vježbu, s koje ću biti pušten. Tako sam otišao u vojarnu i odvezli su nas na Slunjske poljane gdje su bili ti vojni poligoni. Izenadio sam se kad sam pokraj jednog topa - jer sam u vojsci bio raspoređen u artiljerce - ugledao Vladu Dolenca. Bio je široko nasmiješena i vedra lica i pozdravili smo se kao stari prijatelji, premda smo u bogosloviji bili različite generacije i nisam mislio da smo postali tako bliski. Možda nas je i ova zajednička nevolja zbližila pa smo shvatili kako je lijepo što možemo biti zajedno, mi koji se ipak poznajemo i koje vežu mnoge zajedničke niti. Vlado je pričao o sebi, gdje je i kako mu je, a ja o svojoj kapelanskoj službi i nevolji što sam baš u Velikom tjednu morao doći na vojnu vježbu. Bili smo, i jedan drugomu i sami sebi, neobični u vojnim uniformama. Bojao sam se da neće biti ništa od obećanja da će me pustiti prije uskrsne nedjelje jer je vježba trebala trajati do ponedjeljka. Doista, u petak smo imali bojevo gađanje iz topova. Morali smo ukopavati topovske lafete, a nakon gađanja sljedeću noć od petka na subotu morali smo provesti pod vedrim nebom, vježbajući tako svoju borbenu spremnost budnošću. Znam da sam sav promrznuo premda smo bdjeli te noći uz veliku vatru koju smo naložili na jednoj livadi. Bilo nas je mnogo oko vatre, a ona je, doduše, jako grijala, ali samo jednu stranu tijela, onu koja joj je bila okrenuta, dok je istovremeno druga strana mrzla na noćnoj hladnoći. Stoga smo se neprestano okretali, sad izlažući vatri desnu, sad opet lijevu stranu. Pripovijedali smo i šalili se te noći, a i spavati smo pokušavali, no baš nam nije uspijevalo, osim kratko jer se morala izvršiti naredba o bdijenju. Vlado se šalio da je to naša vuzemlica i da imamo uskrsno bdijenje. "Da, samo jedan dan ranije", rekao sam mu. No, jutro je meni donijelo oslobođenje. Došao je u vojnom džipu neki zastavnik iz Karlovca koji je nakon doručka izrekao moje ime i nakon što sam se morao javiti zapovjedniku, odvezao me u Karlovac, tako da sam na Veliku subotu i Uskrs bio u svojoj službi. U vrlo mi je neugodnoj uspomeni ostao taj doživljaj vojne vježbe, pucnjave iz topova i noći probdjevene u hladnoći. Ono što je taj doživljaj ispunilo zrakom optimizma, bio je susret i druženje s Vladom koji je zajedno sa mnom dijelio blato Slunjskih poljana, a koji je u hladne proljetne noći unio toplinu svojeg optimizma, vedrine i prijateljstva.

A onda dugo nisam ništa znao o Vladi. Nisu nam se putovi sastajali. Tu i tamo sam čuo za Vladine koncerte, za grupu Anima, za CD-e. Moj zemljak i Vladin prijatelj, p. Stjepan Novoselec, kapucin, rekao bi mi tu i tamo koju o njemu.

Prohujao je rat, doživio sam kao župnik Petrinje i Hrastovice oslobođenje i postao asistent na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu. A kada sam postao biskup, napisao sam - gotovo u dahu, u proljeće 1999. godine knjigu "Župnik na prvoj crti" koju je izdao "Tonimir" čiji je vlasnik moj prijatelj Stjepan Juranić iz Varaždinskih Toplica. Po izdavačevoj želji i u organizaciji gosp. Juranića predstavljali smo knjigu četiri puta. Nakon Petrinje i Zagreba, promocije su bile i u mojem rodnom Varaždinu i u Osijeku, u kapucinskim samostanima. U Osijeku je gvardijan moj zemljak p. Stjepan. Za ove dvije zadnje promocije Štef Juranić mi je predložio pozvati Vladu Dolenca da, u sastavu "Ani-

ma" s gđom Jadrankom Slobodanac, predstavljanje knjige obogati svojim pjesmama. Rado sam pristao i bio zaista ugodno obradovan. Vlado i Jadranka došli su i u Varaždin i u Osijek (16. studenoga 1999.). Bilo mi je drago opet se susresti s Vladom, a osobito slušati njegovo pjevanje i sviranje. Ostao je vjeran sebi. Stvorio je prelijepje duhovne pjesme. Posebno su me dirnule pjesme "Razgovor s Magdalenom", "Izgubljen sin" i "Molitva uz more". Vlado i Jadranka otpjevali su i jednu ili dvije krajevne narodne pjesme. Zahvalio sam, doista oduševljen, sastavu "Anima", a posebno Vladi. Krajem ožujka 2001. dobio sam pozivnicu na obilježavanje 25. obljetnice glazbenog stvaralaštva Vlade Dolenca. Bio mi je to drag poziv te sam se rado odazvao. Bilo je to 2. travnja 2001. u Zagrebu, u Europskom domu na Trgu bana Josipa Jelačića. I Vladi je bilo drago što sam došao. Govorili su o njegovom glazbenom stvaralaštvu biranim riječima. Govorio je, ali i zapjevao i zasvirao njegov prijatelj i uzor Ivica Percl. Na kraju su koncert Vladinih pjesama izveli sam Vlado i Jadranka. Vlado je svirao, kao i uvijek, na gitari. Na odlasku sam dobio, uz srdačni pozdrav, i CD "Kralju svemira". Često ga slušam. Evo, i sada dok ovo pišem, stavio sam ga u kompjutor i slušam baš Vladine stihove kako ih on sam pjeva: "Obala me divna čeka, na njoj ja ću stati, jedna ruka, silna ruka vječnost će mi dati." I onda - grom iz vedra neba. Nazvao me Štef Juranić i javio mi da je naš Vlado umro! "Bože, kako to, pa vidjeli smo se prije ljeta. Bio je, činilo se, dobro..." Baš sam se vraćao s odmora za Veliku Gospu u Zagreb. "Doći ću u Koprivničke Brege, da, hoću", rekoh Štefu. I drugi dan nakon Velike Gospe dovezao sam se u Koprivničke Brege. Zakasnio sam jer nisam mogao naći mjesto. Bio sam prvi put tu. Sprovod je baš počeo. Mjesno groblje bilo je prepuno. Puno svećenika, a sprovod vodi varaždinski biskup mons. Marko Culej. Pridružio sam se, nakon molitvi, povorci. Kao da i nisu tužili sprovodnici, kao da je i taj vrući kolovoški dan odzvanjala pjesma. To sam rekao i na misi u župnoj crkvi. Misu je predvodio biskup Marko, a ja sam izrekao homiliju. "Kako neobično i zadivljujuće!" rekao sam. "Naš je Vlado svoj život pretvorio u pjesmu. I danas smo se od njega oprostili u rodnoj župi koja baš na ovaj dan proslavlja svoje župno proštenje, blagdan svetog Roka. Dolazeći u mjesto već izdaljega, vidi se da Koprivnički Bregi slave. Sve je okićeno, župni je god. I Vlado se spremao za nj. Ne samo tako da je još prekjucher vježbao sa župnim zborom blagdanske pjesme, nego i tako što je u svom srcu njegovao pjesmu kao molitvu Bogu. S pjesmom se danas i ova njegova župa oprašta od njega. A on neka pjeva i svira svome Bogu i Spasitelju pjesmu novu, za navijeke, u vječnosti."

Stjepan BIĆAN

26. KOLOVOZA 2001.

*D*ragi prijatelju. Vijest o Tvojim smrti zatekla me na otoku Čiovu kod Trogira. Nazvao me Tvoj sin Stjepan. Osjetil sam: lecnula se Drava. Hrastovi u Bregovskom šlaugu su na trenutak povili listove, izgubili sjaj. More je postalo MRTVO MORE. Svom snagom se zaljuljalo. Ostao je samo jedan val, uzdignut iznad svih, val koji je označio naše prijateljstvo.

Podravina je izgubila zaljubljenika. No, samo u fizičkom smislu. U duhovnom, ostao si kao gordi jab-